

Sajarah Nu Nyumput tina Ayat Kaopat Puluh - Angka Tujuh

Sabelas jeung Dua Puluh Dua

Jeff Pippenger
2026-04-04

Daniel pasal sabelas ayat genep welas jeung ayat dua puluh dua duanana saluyu jeung hukum Minggu anu baris geura sumping. Kacumponan ayat sapuluh dina taun 1989 nyababkeun Perang Ukraina dina taun 2014, sakumaha dilambangkeun ku kacumponan perang Raphia dina ayat sabelas dina taun 217 SM. Ayat sabelas nepi ka ayat genep welas ogé mangrupa ayat sabelas nepi ka ayat dua puluh dua; ku kituna, sajarah nu disumputkeun dina ayat opat puluh, sakumaha dilambangkeun dina ayat sabelas nepi ka genep welas, ogé dilambangkeun minangka sajarah ayat sabelas nepi ka dua puluh dua. Sajarah nu disumputkeun dina ayat opat puluh dilambangkeun ku ayat sabelas nepi ka dua puluh dua.

Bab-bab Sawelas nepi ka Dua Puluh Dua

Sajarah anu disumputkeun éta ogé dipidangkeun dina pasal sabelas nepi ka dua puluh dua dina Kajadian, Mateus, Wahyu, jeung The Desire of Ages. Opat saksi tina pasal “sabelas nepi ka dua puluh dua” éta saluyu jeung sajarah anu disumputkeun, sabab sajarah anu disumputkeun téh nyaéta ayat sabelas nepi ka dua puluh dua dina Daniel sabelas. Puseur tina opat saksi éta salawasna ngaidentifikasi tanda tina perjangjian, dimimitian ku perjangjian maot anu dilambangkeun ku Nimrod dina pasal sabelas dina Kajadian sarta ditungtungan ku sundal Roma dina pasal tujuh belas dina Wahyu.

Tujuh belas

Iwal ti Mateus, opat saksi éta nétélakeun yén pasal tujuh welas téh mangrupa titik tengah tina mangsa anu ku maranéhna digambarkeun. Bilangan tujuh welas ogé kapanggih tilu kali dina tilu nubuatan dua ratus lima puluh taun anu dimimitian dina 457 SM, 64, jeung 1776. Dua tina éta garis, (nu kahiji jeung nu pamungkas) nandakeun hiji titik tengah nalika garis kahiji ti 457 SM réngsé dina 207 SM jeung garis pamungkas ti 1776 réngsé dina 2026. 207 SM aya di antara perang Raphia jeung Panium, jeung 2026 téh mangrupa mangsa patengahan jabatan présidén pamungkas Amérika Sarikat.

Dina tilu garis dua ratus lima puluh taun, Ptolemy maréntah salila tujuh belas taun. Aya tujuh belas taun antara 313 jeung 330 dina garis Nero, sarta aya tujuh belas taun antara perang Raphia dina 217 SM jeung perang Panium dina 200 SM. Tilu tina opat saksi dina pasal sabelas nepi ka dua puluh dua nandaan titik tengahna anu pas dina pasal tujuh belas. Ku sabab éta, sajarah nu disumputkeun dina ayat opat puluh diwakilan dina ayat-ayat sabelas nepi ka dua puluh dua dina pasal anu sarua, sarta opat saksi dina pasal-pasal sabelas nepi ka dua puluh dua sajajar jeung ayat-ayat anu sarua éta. Panggenapan unggal tina tilu nubuat 250 taun sajajar jeung sajarah anu

sarua éta kénéh. Titik tengah ditekenkeun minangka tanda jalan, sarta hususna diidentifikasi minangka lambang tina perjangjian jeung meterai umat Allah.

Daniél Dua Belas

Ayat ka-7, ka-11, jeung ka-12 tina Daniel pasal dua belas netelakeun mangsa panungtungan tina panyegelan saratus opat puluh opat rébu. Ayat ka-7 netelakeun 31 Désémber 2023, sedengkeun ayat ka-12 netelakeun 18 Juli 2020. Panyebaran anu kasebut dina ayat ka-7, anu réngsé dina 31 Désémber 2023, sarta anu geus dimimitian dina 18 Juli 2020, dilambangkeun dina alfa jeung oméga tina tilu ayat ngeunaan waktu nubuat anu aya dina Daniel dua belas. Ayat tengah tina 1.290 taun netelakeun sajarah ti 1989 nepi ka undang-undang Minggu anu baris geura sumping minangka 30, tuluy 1.260 nepi ka panutupan mangsa kasempetan manusa. Tilu puluh taun ngalambangkeun umur kapanditaan saratus opat puluh opat rébu, jeung 1.260 taun ngalambangkeun opat puluh dua bulan simbolis tina Wahyu tilu welas.

Ramalan ganda ngeunaan 30 anu dituturkeun ku sarébu dua ratus genep puluh taun téh mangrupa lambang tina ramalan perjangjian ganda Abraham jeung Paulus ngeunaan 400 jeung 430 taun. Titik tengah tina tilu ayat ngeunaan waktu dina Daniel dua welas ngalambangkeun pemberontakan hurup katilu welas, bari sakaligus nekenkeun perjangjian jeung panyegelan saratus opat puluh opat rébu. Tilu ayat éta ogé saluyu jeung sajarah anu disumputkeun, sarta nambahan hiji deui saksi kana penekanan yén titik tengah téh mangrupa lambang tina perjangjian.

Cinyusu jeung Gugur

Kalawan sakabéh ieu runtuyan, urang kudu ngalebetkeun tilu saksi tina pésta-pésta cinyusu jeung gugur anu aya dina Imamat dua puluh tilu, anu disejajarkeun sarta dihiijikeun jeung usum Pentakosta dina sajarah salib. Di dinya pasalna nyaéta dua puluh tilu, anu mangrupa lambang karya panebusan Kristus. Eta pasal diwangun ku opat puluh opat ayat, anu sacara simbolis ngawakilan 22 Oktober 1844. Tanggal 22 Oktober ngawakilan 22 poé dina bulan Oktober, dimimitian ku poé kahiji sarta ditungtungan ku poé ka dua puluh dua, ku kituna mawa kredensial alfabét Ibrani. Oktober salaku bulan ka sapuluh, lamun dikalikeun ku poé ka dua puluh dua, hasilna sarua jeung 220.

Dina kalénder Ibrani, poé kasapuluh dina bulan katujuh nya éta Poé Panebusan, jeung sapuluh kali tujuh nyaéta tujuh puluh, lambang waktu mangsa cobaan. Dua rébu tilu ratus taun réngsé dina taun 1844 nalika malaikat katilu sumping, sakumaha dilambangkeun ku dékrét katilu anu ngamimitian mangsa éta. Aya tujuh puluh minggu anu geus ditangtukeun minangka waktu mangsa cobaan anu harita dipasrahkeun ka Israél literal baheula dina awal 2.300 poé, sarta dina ahir poé-poe éta mangsa cobaan pikeun Israél rohani modéren dilambangkeun ku poé kasapuluh dina bulan katujuh, anu sarua jeung tujuh puluh. Tanggal 22 Oktober 1844 ngalambangkeun undang-undang Minggu anu bakal geura datang, jeung di dinya tujuh puluh taun simbolis tina waktu mangsa cobaan pikeun Adventisme Poé Katujuh réngsé, sakumaha kajadian ka urang Yahudi nalika Stefanus dirajam batu.

1844 ngagambarkeun hiji mangsa nalika dua malaikat sumping, nu kadua dina kuciwa kahiji jeung nu katilu dina kuciwa gedé. “44” ngagambarkeun hiji amanat nu dua-lipet, sakumaha diwakilan ku ayat opat puluh opat tina Daniel sabelas ngeunaan beja ti wetan jeung ti kalér. Imamat dua puluh tilu diwangun ku opat puluh opat ayat nu ngabagi pesta-pesta suci kana usum semi jeung usum gugur. Opat puluh opat ayat éta ngagambarkeun hiji amanat nu dua-lipet. Dua usum éta diwakilan ku dua puluh dua ayat masing-masing, ku kituna boh pesta usum semi boh pesta usum gugur ngagambarkeun dua puluh dua aksara dina kalénder Ibrani. Nalika dua saksi anu mangrupa dua puluh dua ayat éta di hijikeun babarengan katut usum Pentakosta, éta ngahasilkeun hiji kerangka nu tilu léngkah.

Léngkah kahiji nyaéta hiji waymark anu diwangun ku tilu bagian anu dituturkeun ku lima poé, sakumaha halna dina anu panungtung tina tilu waymark éta. Waymark anu di tengah nyaéta tilu puluh poé pangajaran padeukeut raray ku Kristus ka maranéhna anu keur diurap jadi imam pikeun palayanan di garéja anu jaya. Imamat dua puluh tilu sajarah jeung sajarah nu disumputkeun dina ayat opat puluh.

Titik tengah

Titik tengah tina garis Kajadian bab sabelas nepi ka bab dua puluh dua nyaéta bab tujuh belas, tempat léngkah kadua tina perjangjian tilu-léngkah Ibrahim jeung tanda sunatan diadegkeun. Titik puseur anu sajatina tina sakabéh ayat anu aya dina bab sabelas nepi ka dua puluh dua nyaéta Kajadian 17:22:

Nanging perjangjian Kami bakal Kami teguhkeun jeung Ishak, anu ku Sara bakal dilahirkeun ka anjeun dina waktu anu geus ditangtukeun ieu dina taun hareup. Sanggeus réngsé nyarita jeung anjeunna, Allah angkat ti payuneun Ibrahim. Kajadian 17:22.

Allah mimiti nyarita ka Ibrahim dina ayat kahiji jeung Anjeunna mungkas paguneman-Na dina ayat ka dua puluh dua, ku kituna sakabéh dialog ngeunaan perjangjian sunat ditempatkeun dina kontéks nubuat tina dua puluh dua aksara alfabét Ibrani, sedengkeun téma tina dua puluh dua ayat éta nyaéta upacara sunat, anu kudu dilaksanakeun dina poé ka dalapan. Puseur atawa titik tengah tina petikan Kitab Kajadian téh nyaéta hubungan perjangjian Allah jeung saratus opat puluh opat rébu, sakumaha dilambangkeun ku perjangjian sunat Ibrahim. Titik tengah tina runtuyan pasal Kitab Kajadian ti pasal sabelas nepi ka dua puluh dua nyaéta pasal tujuh belas, sarta titik tengah mutlak tina éta pasal nyaéta ayat ka dua puluh dua, tempat Allah ngeureunkeun paguneman-Na ngeunaan perjangjian jeung Ibrahim, sahingga nempatkeun titik tengah éta dina kontéks alfabét Ibrani anu diwangun ku dua puluh dua aksara. Titik tengah tina dua puluh dua ayat éta, tangtu waé, nyaéta ayat ka sabelas.

Aranjeun kudu nyunatan daging kulup maraneh; jeung éta bakal jadi tanda tina perjangjian antara Kami jeung maraneh. Kajadian 17:11.

Titik tengah tina opat petikan dina pasal sabelas nepi ka dua puluh dua dina Alkitab ngawengku tilu ayat pikeun nyampurnakeun gagasan tina titik tengah éta.

Ieu nyaéta perjangjian Kami, anu kudu ku maranéh dijaga, antara Kami jeung maranéh sarta turunan maranéh sanggeus maranéh: unggal anak lalaki di antara maranéh kudu disunat. Jeung maranéh kudu nyunatan daging kulup maranéh; sarta éta bakal jadi tanda perjangjian antara Kami jeung maranéh. Jeung anu yuswana dalapan poé kudu disunat di antara maranéh, unggal anak lalaki sapanjang turun-tumurun maranéh, boh anu lahir di imah, boh anu dibeuli ku duit ti jalma asing anu lain turunan maranéh. Kajadian 17:10–12.

Tanda teh nyaeta hiji isarat, anu ngawakilan hiji panji. Ieu petikan nyaritakeun ngeunaan panji, nyaéta saratus opat puluh opat rébu. Anak lalaki teh kudu disunat dina yuswa dalapan poé, sakumaha perjangjian Nuh teh aya jeung dalapan jiwa dina bahtera, ku kituna ngagunakeun angka dalapan pikeun ngahijikeun perjangjian Nuh jeung perjangjian Ibrahim. Maranéhna kudu jadi urang Filadélfia, sabab maranéhna kudu disunat, anu ku Paulus dihartikeun minangka lambang panyaliban daging. Lamun daging geus disalib, Katuhanan Kristus aya di jero, jeung éta gabungan teh nyaeta panji; sabab sakumaha Sister White nyatakeun, “When Christ character is perfectly reproduced in His children, He will return for them.”

“Sipat manusa geus ruksak ku dosa, sarta leres dihukum ku Allah anu suci. Tapi geus disadiakeun jalan pikeun nu dosa anu tobat, sangkan ku iman kana panebusan Putra tunggal Allah, manéhna bisa nampi panghampura dosa, manggihan pembenaran, nampi pangangkatan jadi anak dina kulawarga sawarga, sarta jadi ahli waris Karajaan Allah. Parobahan tabiat dikerjakeun ku karya Roh Suci, anu ngalampahkeun padamelan-Na ka manusa, nanjeurkeun dina dirina, nurutkeun kahayangna jeung kasatujuanana supaya éta dilakukeun, hiji sipat anyar. Gambar Allah dipulihkeun ka jiwa, sarta unggal poé manéhna dikuatkeun jeung diperbaharui ku kurnia, sarta dijadikeun sanggup beuki lila beuki sampurna ngagambarkeun tabiat Kristus dina kabeneran jeung kasucian anu sajati.”

“Minyak anu kacida diperlukeun ku maranéhna anu digambarkeun minangka parawan-parawan bodo, lain hiji hal anu kudu dioleskeun ka bagian luar. Maranéhna kudu mawa bebeneran kana tempat suci jiwa, supaya éta ngabersihan, nyaringkeun, jeung nyucikeun. Anu diperlukeun ku maranéhna lain tiori; anu diperlukeun nyaéta pangajaran-pangajaran suci tina Alkitab, anu lain ajaran-ajaran anu teu tangtu jeung papisah-pisah, tapi bebeneran anu hirup, anu nyangkaruk kana kapentingan-kapentingan langgeng anu museur ka Kristus. Dina Anjeunna aya sakabéh sistem bebeneran ilahi anu sampurna. Kasalametan jiwa, ngaliwatan iman ka Kristus, nyaéta dasar jeung tihang bebeneran. Jalma-jalma anu ngalaksanakeun iman anu sajati ka Kristus nembongkeun éta ku kasucian tabiat, ku taat kana hukum Allah. Maranéhna ngarasakeun yén bebeneran sakumaha ayana dina Yesus ngahontal sawarga, sarta ngawengku kalanggengan. Maranéhna ngartos yén tabiat urang Kristen kudu ngagambarkeun tabiat Kristus, sarta pinuh ku kurnia jeung bebeneran. Ka maranéhna dipaparinkeun minyak kurnia, anu ngajaga cahaya anu moal kungsi pareum. Roh Suci dina hate jalma anu percaya ngajadikeun manéhna sampurna dina Kristus. Henteu mangrupa bukti anu pasti yén saurang lalaki atawa awéwé téh urang Kristen lantaran manéhna nembongkeun émosi anu jero nalika aya dina kaayaan anu matak ngagerakkeun. Jalma anu siga Kristus miboga unsur anu jero, pageuh, jeung tabah dina jiwana, tapi tetep miboga kasadaran kana kalemahan dirina sorangan, sarta henteu kajiret jeung disasabkeun ku Iblis, nepi ka dijieun percaya ka dirina sorangan. Manéhna miboga pangaweruh kana firman

Allah, sarta terang yén manéhna aman ngan lamun nempatkeun leungeunna kana panangan Yesus Kristus, sarta nyekel pageuh ka Anjeunna.”

“Watek kaungkab ku kaayaan krisis. Nalika sora anu sungguh-sungguh ngawawarkeun dina tengah peuting, ‘Tenjo, panganten lalaki datang; geura maruru kaluar pikeun mapag anjeunna,’ para parawan anu keur saré hudang tina saréna, sarta katembong saha anu geus nyieun pangsiapkeun pikeun éta kajadian. Duanana golongan kageunjeungkeun, tapi nu saurang geus siap nyanghareupan kaayaan darurat éta, sedengkeun nu saurang deui kapanggih teu boga pangsiapkeun. Watek kaungkab ku kaayaan. Kaayaan darurat ngaluarkeun logam sajatina tina watek. Sababaraha musibah anu ngadadak jeung teu kaduga, kapeurih ku kaleungitan, atawa krisis, sababaraha panyakit atawa kasangsaraan anu teu disangka-sangka, hiji hal anu mawa jiwa nyanghareup langsung ka pati, bakal ngaluarkeun sajatina batin tina watek. Bakal kanyata yén aya atawa henteu iman anu sajati kana jangji-jangji firman Allah. Bakal kanyata yén jiwa ditopang ku rahmat atawa henteu, naha aya minyak dina wadah babarengan jeung lampuna.”

“Waktu pangujian datang ka sakumna jalma. Kumaha urang ngalampahkeun diri dina mangsa diuji jeung dibuktikeun ku Allah? Naha lampu-lampu urang pareum? atawa naha urang tetep ngajaga supaya éta terus hurung? Naha urang geus siap pikeun unggal kaayaan darurat ku lantaran patalina urang jeung Mantenna anu pinuh ku rahmat jeung bebeneran? Lima parawan anu wijaksana teu bisa maparin tabiat maranéhna ka lima parawan anu bodo. Tabiat kudu dibentuk ku urang sorangan salaku pribadi-pribadi. Éta teu bisa dipindahkeun ka batur, sanajan nu mibandana daék ngalakukeun pangorbanan éta. Aya loba hal anu bisa urang laksanakeun pikeun silih tulungan salila rahmat masih kénéh nyangsang. Urang bisa ngawakilan tabiat Kristus. Urang bisa mere panggeuing anu satia ka nu sesat. Urang bisa ngoreksi, ngabela, kalawan sagala kasabaran anu panjang jeung pangajaran, ku mawa ajaran Kitab Suci ka jero hate. Urang bisa mere rasa simpati anu tulus tina hate. Urang bisa ngadoa babarengan jeung silih doakeun. Ku hirup kalayan taliti, ku ngajaga paguneman anu suci, urang bisa mere conto ngeunaan kumaha saenyana urang Kristen téh kudu jadi; tapi moal aya saurang ogé anu bisa mikeun ka batur wangun tabiatna sorangan. Hayu urang merenahkeun kalayan saksama kanyataan yén urang kudu disalametkeun, lain minangka rombongan-rombongan, tapi minangka pribadi-pribadi. Urang bakal dihakiman nurutkeun kana tabiat anu geus urang bentuk. Bahaya pisan lamun ngalalaworakeun nyiapkeun jiwa pikeun kalanggengan, sarta nunda-nunda damai urang jeung Allah nepi ka keur dina ranjang pati. Ku transaksi-transaksi hirup sapopoé, ku sumanget anu urang témbongkeun, urang nangtukeun takdir langgeng urang. Saha anu satia dina perkara anu pangleutikna, satia ogé dina perkara anu gedé. Lamun urang geus ngajadikeun Kristus pola urang, lamun urang geus leumpang jeung digawé sakumaha Anjeunna geus mere conto ka urang dina hirup-Na sorangan, urang bakal sanggup nyanghareupan kejutan-kejutan anu khidmat anu bakal datang dina pangalaman urang, sarta ngucap tina hate, ‘Henteu kahayang abdi, tapi kahayang Gusti anu kajadian.’”

“Nya dina mangsa cobaan, nya éta mangsa anu keur urang hirup ayeuna, urang kudu kalayan tenang ngarenungkeun sarat-sarat kasalametan, sarta hirup nurutkeun kaayaan-kaayaan anu geus ditetepkeun dina firman Allah. Urang kudu ngadidik jeung ngalatih diri urang sorangan, unggal jam jeung unggal poé, ku disiplin anu taliti, sangkan ngalaksanakeun unggal kawajiban. Urang kudu wanoh ka Allah jeung ka Yesus Kristus anu geus diutus ku Anjeunna. Dina unggal

panggeuing, urang boga hak istimewa pikeun ngandel ka Anjeunna anu geus ngandika, ‘Hayu manehna nyekel kana kakuatan Kami, sangkan manehna nyieun karapihan jeung Kami; sarta manehna bakal nyieun karapihan jeung Kami.’ Gusti ngandika yén Anjeunna leuwih daék maparin Roh Suci ka urang tibatan kolot daék méré roti ka anak-anakna. Ku sabab éta, hayu urang miboga minyak rahmat dina bejana urang babarengan jeung lampu-lampu urang, supaya urang ulah kaasup di antara jalma-jalma anu digambarkeun minangka parawan-parawan bodo, anu henteu siap pikeun indit mapag panganten lalaki.” Review and Herald, 17 Séptémber 1895.

Panji tina saratus opat puluh opat rébu, anu dilambangkeun ku nyunatan Ibrahim jeung ku dalapan jiwa dina bahtera, nyaéta para parawan wijaksana dina éta misil anu sampurna ngagambarkeun tabiat Kristus dina krisis anu baris geura datang. Memang pantes lamun Sister White nutup éta petikan ku ngadugikeun Yesaya, sabab éta téh hiji petikan anu langsung ngarujuk kana mangsa panyegelan saratus opat puluh opat rébu.

Dina poe eta, maraneh kudu ngahariring ka dirina, “Hiji kebon anggur anu ngahasilkeun anggur beureum. Kami, PANGERAN, anu ngajaga eta; unggal waktu Kami nyiramna; supaya ulah aya anu ngarusak eta, Kami ngajaga eta peuting jeung beurang. Teu aya amarah dina Kami; saha anu rek ngadadakkeun rungkun cucuk jeung cucuk kana Kami dina peperangan? Kami bakal nembus maranehna, Kami bakal ngaduruk maranehna babarengan. Atawa sing manéhna nyekel kana kakawasaan Kami, supaya manéhna nyieun karapihan jeung Kami; jeung manéhna bakal nyieun karapihan jeung Kami. Anjeunna bakal ngabalukarkeun jalma-jalma turunan Yakub ngarandeg akar; Israil bakal mekar jeung nguncup, sarta ngeusi sakuliah beungeut dunya ku buah. Naha Mantenna geus neunggeul manéhna, sakumaha Anjeunna neunggeul jalma-jalma anu neunggeul manéhna? atawa naha manéhna dipaehan nurutkeun pangmeuncitan jalma-jalma anu dipaehan ku manéhna? Kalawan ukuran, waktu eta mimiti tumuwuh, Maneh bakal ngurus perkara jeung eta; Anjeunna nahan angin-Na anu kasar dina poe angin wetan. Ku hal ieu, ku kituna, kajahatan Yakub bakal diberesihan; jeung ieu sakabeh buahna, nya eta ngaleungitkeun dosana; waktu manéhna ngajadikeun sakabeh batu mezbah jadi kawas batu kapur anu diremuk nepi ka ancur, leuweung berhala jeung arca-arca moal nangtung deui. Sanajan kitu kota anu dibenteng bakal jadi sepi, tempat padumukan ditinggalkeun, jeung diantep kawas padang gurun; di dinya anak sapi bakal ngangon, jeung di dinya manéhna bakal ngagolér, sarta ngahakan dahan-dahanna. Waktu dahan-dahanna geus garing, eta bakal dipotong; awewe-awewe datang, tuluy ngaduruk eta ku seuneu; sabab eta téh bangsa anu taya pangarti; ku sabab eta Anjeunna anu ngajadikeun maranehna moal némbongkeun welas asih ka maranehna, jeung Anjeunna anu ngawangun maranehna moal mintonkeun kurnia ka maranehna. Yesaya 27:2–11.”

“Poé angin ti wétan,” nalika kajahatan Yakub keur diberesihan, jeung golongan séjén tina “jalma-jalma anu teu boga pangarti” keur dikumpulkeun jeung diduruk, nyaéta mangsa panyegelan saratus opat puluh opat rébu. Dina mangsa éta, sing saha anu hayang nyieun karapihan jeung Kristus bisa ngalakukeunana, tapi gerakan-gerakan pamungkas téh lumangsungna gancang.

Para imam kudu geus yuswa tilu puluh taun nalika maranehna mimiti ngalayanan, sarta saratus opat puluh opat rébu téh mangrupikeun karajaan imam-na Petrus anu ngabarui perjangjian jeung

Allah dina poé-poé panungtungan.

Aranjeun oge, ibarat batu-batu anu hirup, keur diwangun jadi hiji bumi rohani, hiji kapamangkupan anu suci, pikeun ngahaturkeun kurban-kurban rohani, anu katarima ku Allah ku jalan Yesus Kristus. 1 Petrus 1:5.

Para imam dipiapkeun pikeun ngaladénan salila palayanan pangurapan dalapan poé; ku kituna, angka dalapan mangrupa lambang kapamimpinan imam anu diurapi anu aya di jero peti perjangjian.

Tongkat Harun

Kaimaman anu diurapi ti saratus opat puluh opat rébu dilambangkeun di jero tabut perjangjian minangka tongkat Harun anu mekar. Nalika tongkat Harun mekar, éta méré pembedaan antara Harun jeung tongkat-tongkat séjén ti kaom-kaom Israil anu henteu mekar. Dina Kitab Suci, hujanlah anu ngahasilkeun mekarnya tutuwuhan.

Sakabéh nabi nyarioskeun ngeunaan poé-poé panungtungan, ku kituna iteuk kaimaman Harun ngalambangkeun pangurapan kana saratus opat puluh opat rébu dina hiji kaayaan anu sajajar jeung Élia di Karmel sarta jeung kaum Millerites dina taun 1844. Ieu nuduhkeun kana titik waktu nalika aya bédana anu écés antara pesen-pesen anu leres jeung anu palsu ngeunaan hujan ahir. Bédana éta ditegeskeun ku Yoél nalika anjeunna nandaan yén “anggur anyar” diputuskeun ti hiji golongan. Golongan anu “anggur anyar”-na diputuskeun tina sungut maranéhna nyaéta jalma-jalma mabokna Éfraim numutkeun Yesaya. Maranéhna ogé nyaéta jalma-jalma anu nuduh murid-murid mabok dina poé Pentakosta, sarta maranéhna téh para pambrontak taun 1888, anu nuturkeun karuhunna, nyaéta para pambrontak taun 1863. Sakabéh éta garis-garis nubuat sajajar jeung garis anu ku Sister White diidentifikasi lumangsung nalika dunya nyadar yén Adventisme geus terang ngeunaan bola-bola seuneu di Nashville kira-kira salila saratus dua puluh lima taun sarta teu nyarios nanaon.

8, Dalapan puluh jeung 81

Angka tilu puluh jeung angka dalapan mangrupa lambang imam-imam ti saratus opat puluh opat rébu, anu jadi panji dina poé-poé panungtungan, anu ngagambarkeun ngahijina Ketuhanan jeung kamanusaan. Angka dalapan téh mangrupa perpuluhan tina angka dalapan puluh, nyaéta angka pikeun dalapan puluh imam anu gagah, anu babarengan jeung imam agung nangtung ngalawan raja Uzia, anu nyobaan ngaduruk dupa di tempat suci. Angka dalapan puluh hiji ngagambarkeun Ketuhanan anu dihiijikeun jeung kamanusaan dina kontéks kaimaman garéja anu jaya. Sajarah pambrontakan Uzia nyambungkeun éta kaimaman dalapan puluh hiji kana krisis éta pisan, anu sajajar jeung pambrontakan Ptolemaios pas sanggeus peperangan Rafia. Sakabéh nabi nangtukeun poé-poé panungtungan, ku kituna kaimaman tina Ketuhanan anu dihiijikeun jeung kamanusaan, nyaéta kaimaman garéja anu jaya anu diwangun ku dalapan puluh imam manusa jeung saurang Imam Agung Ilahi, diidentifikasi dina sajarah anu dimimitian dina taun 2014 nalika Perang Ukraina dimimitian.

Bab tengah tina runtuyan dua welas pasal dina Kitab Kajadian nyaéta pasal tujuh belas. Ayat tengah tina runtuyan dua welas pasal éta nyaéta ayat dua puluh dua. Ayat dua puluh dua nandaan hiji tungtung anu écés tina hiji paguneman antara Allah jeung Ibrahim anu dimimitian dina ayat kahiji, ku kituna netepkeun ayat dua puluh dua minangka tungtung hiji runtuyan nubuat anu ngagem ciri khas dua puluh dua aksara alfabét Ibrani. Ayat tengah tina runtuyan dua puluh dua ayat éta nyaéta ayat sabelas, anu satuluyna mangrupa tengah tina tilu ayat anu netepkeun panji pikeun saratus opat puluh opat rébu. Ku kituna, ayat sabelas téh mangrupa tengah tina tilu ayat anu béda, sarta ayat sabelas nepikeun bebeneran poko lain ngan ukur tina dua puluh dua ayat éta, tapi ogé tina tilu ayat anu ngawengku éta, ku kituna netepkeun ayat sabelas jeung dua puluh dua minangka hiji awal jeung tungtung tina pamikiran poko. Ku sabab kitu, ayat sabelas nepi ka dua puluh dua dina pasal tujuh belas mangrupikeun téma poko tina pasal sabelas nepi ka dua puluh dua.

Bagian tengah tina pasal sabelas nepi ka dua puluh dua dina kitab Mateus nyaéta pasal genep belas.

Geus marentahkeun ka murid-murid-Na, supaya maranéhna ulah ngabéjaan ka sasaha yén Anjeunna téh Isa Al Masih. Mateus 16:20.

Sapertos di tengah-tengah Kitab Kajadian, ayat ka-dua puluh nandakeun ahir hiji paguneman husus anu dimimitian dina ayat ka-tilu welas nalika Kristus jeung para murid sumping ka Kaisarea Pilipi.

Waktu Yesus sumping ka wewengkon Kaisarea Pilipi, Anjeunna naros ka murid-murid-Na, saur-Na, “Numutkeun ceuk jalma-jalma, saha Kami ieu Putra Manusa?” Maranéhna ngawalon, “Aya nu nyebut yén Gusti téh Yohanes Pembaptis; nu séjén Elias; ari nu lian deui Jeremias, atawa salah saurang nabi.” Anjeunna ngandika ka maranéhna, “Ari ceuk maranéh, saha Kami téh?” Simon Petrus ngawalon, saur-Na, “Gusti téh Kristus, Putra Allah anu hirup.” Geus kitu Yesus ngawalon sarta ngandika ka anjeunna, “Bagja hidep, Simon Barjona, sabab lain daging jeung getih anu parantos nganyatakeun éta ka hidep, tapi Rama Kami anu aya di sawarga. Jeung Kami ogé nyarios ka hidep, yén hidep téh Petrus, sarta di luhur batu karang ieu Kami bakal ngadegkeun garéja Kami; sarta panto-panto naraka moal bisa ngéléhkeun éta. Jeung Kami bakal maparin ka hidep konci-konci Karajaan Sawarga; jeung naon waé anu ku hidep dibeungkeut di bumi bakal dibeungkeut di sawarga; jeung naon waé anu ku hidep dileupaskeun di bumi bakal dileupaskeun di sawarga.” Ti dinya Anjeunna maréntahkeun ka murid-murid-Na sangkan maranéhna ulah nyaritakeun ka saha waé yén Anjeunna téh Yesus Kristus. Mateus 16:13–20.

Raphia jeung Panium

Teu ngan saukur petikan tengah dina Mateus ngawakilan hiji paguneman jeung poko perkara anu béda, tapi sakumaha simbolisme perjangjian dina kasaksian Kajadian saluyu jeung peperangan di Raphia, paguneman dina Mateus lumangsung di Kaisarea Filipi, nyaéta Panium. Panium dina ayat lima welas Daniel sabelas mangrupa titik tengah dina garis dua belas pasal Mateus, jeung Raphia dina ayat sabelas Daniel sabelas mangrupa titik tengah tina garis dua belas pasal Kajadian.

Taun 250 nu dimimitian dina taun 457 SM réngsé dina taun 207 SM, nyaéta titik tengah antara Raphia dina ayat sabelas jeung Panium dina ayat lima welas, anu jadi tempat patepungna tanda

sunatan Ibrahim jeung pangakuan Petrus ngeunaan Al Masih. Dina galur kitab Mateus, Petrus keur mere kasaksian ngeunaan pangakuanana ka Kristus, Putra Allah, dina waktu Anjeunna dibaptis.

Simon hartina “jalma anu ngadéngé” jeung Barjona hartina “putra japati.” Simon nyaéta saurang anu ngadéngé pesen baptisan Kristus, nalika Roh Suci lungsur dina wujud japati. Baptisan Kristus ngalambangkeun tanggal 11 Agustus 1840, nalika malaikat anu perkasa dina Wahyu sapuluh lungsur. Malaikat anu sarua lungsur dina 9/11. Petrus ngawakilan jalma-jalma anu ngakuan 9/11 minangka pesen pangujian pikeun generasi saratus opat puluh opat rébu.

Petrus ngawakilan jalma-jalma anu ngagunakeun métodologi garis kana garis. Anjeunna téh “putra” japati, ku kituna salaku putra anjeunna sacara simbolis ngawakilan generasi panungtungan. Petrus mangrupikeun lambang generasi panungtungan, sarta ku panomeran simbolis tina ngaranna anjeunna ngawakilan saratus opat puluh opat rébu. Petrus ngawakilan generasi panungtungan anu ngadangu pesen ngeunaan pangkuatan nalika Kristus nembongan dina garis nubuat. Petrus ngakuan pesen anu pakait jeung baptisan Kristus, ku kituna Petrus tiasa ngaidéntifikasi Isa minangka anu diurapi, nyaéta Mesias dina basa Ibrani jeung Kristus dina basa Yunani. Petrus ngawakilan jalma-jalma anu ngartos yén malaikat tina Wahyu dalapan welas anu turun dina 9/11, ogé geus turun dina 11 Agustus 1840. Petrus ngawakilan jalma-jalma anu ngartos 9/11 minangka hiji waymark anu ngan ukur diteguhkeun ku kasaksian tina dua atawa tilu garis.

Pangakuan Petrus nyaéta yén 9/11 nandaan datangna musibat katilu, anu mangrupa pesen pangujian pikeun generasi pamungkas. Dina pangakuan éta lah lumangsung robahna ngaran. Ibrahim aya di Raphia jeung Petrus aya di Panium, pas saméméh salib. Di antara Panium jeung salib, Petrus baris nganjang ka Gunung Transfigurasi. Di Panium lah Simon robah jadi Petrus nalika manéhna ngedalkeun pangakuanana ngeunaan pesen pangujian pikeun generasina. Pikeun saratus opat puluh opat rébu éta, pesen pangujian téh nyaéta Islam tina musibat katilu anu sumping dina sajarah nubuat dina 9/11.

Mimiti pangujian ka Adventisme dimimitian dina 9/11, sarta dina ahir pangujian Adventisme, amanat Islam tina musibah katilu ngaidéntifikasi iraha jeung di mana ngaran Simon dirobah. Amanat anu dipikaharti ku Petrus dina ahir, anu dilambangkeun ku amanat 9/11 dina awalna, nyaéta amanat anu geus dibenerkeun ngeunaan bal-balan seuneu Nashville. Di dinya poe raya tarompét sumping sajajar jeung naékna panji sarta panto anu katutup tina Poé Panebusan.

Urang baris neraskeun ieu perkara-perkara dina artikel salajengna.